

Biotopové preference

Během posledních staletí v Evropě se areál vlků prudce zmenšoval, v důsledku vyhubení a urbanizace, která způsobovala fragmentaci a zmenšení přirozeně dostupných lesních prostředí. Vlk žije především v oblastech charakteristických velkou lesnatostí (přes 40%), tedy oblastech zarostlých rozsáhlými lesními komplexy s nízkým stupněm fragmentace. Pobývají v různorodých typech porostů, od listnatých lesů do jehličnaté monokultury.

Studie, jež byla prováděna v Bělověžském národním parku, neukázala preference z hlediska osídleného porostu (Jędrzejewska a Jędrzejewski 1998). V severovýchodním Polsku vlci často osídlovali rozlehlé komerční borové monokultury (Jędrzejewski et al. 2004). Údaje získané na terénu Polska ukazují, že je to poměrně plastický druh schopný osídlit oblasti s různými podmínkami prostředí. Většina pozorování vlků pochází z oblastí charakteristických vysokým stupněm zalesnění, který dosahuje 50-80%. Zvláště výrazně se tyto preference jeví v jižním Polsku (Jędrzejewski et al. 2005). Nicméně v severozápadním Polsku, tyto šelmy úspěšně osídlují oblasti s pouhým 11% stupněm pokrytí terénu lesy (Jędrzejewski et al. 2004).

V severovýchodní části země se vyskytují rovněž na rozlehlých bahenních územích, která nabízejí mnohá a těžce dostupná útočiště (Jędrzejewski et al. 2004). Důležitým faktorem, ovlivňujícím osídlení vlků v dané oblasti, je dostupnost potravinového základu. Odhaduje se, že pro udržení stabilní populace je

vyžadováno soustředění savců z řady kopytníků dosahující 50 kg biomasy/1 km² povrchu. Vlci se rozhodně vyhýbají oblastem s vysokým stupněm zalidnění, tedy místům ležícím v sousedství velkoměst a aglomerací, stejně jako místům, která jsou charakteristická hustou silniční sítí (přes 0,2 státních a krajských silnic/ 1 km² povrchu).